

เทียนเจียน หวัง : ผลของการใช้โมเดลเพื่อลดความกังวลในการพูดที่มีต่อพฤติกรรม
การพูดของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (THE EFFECTS OF A SPEAKING
ANXIETY REDUCTION MODEL ON SPEAKING PERFORMANCE OF EFL
LEARNERS) อาจารย์ที่ปรึกษา : ดร. สฤณี ศรีขาว, 181 หน้า

งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์ดังนี้คือ 1) เพื่อตรวจสอบความกังวลของนักศึกษาที่เรียน
ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง 2) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลในการพูดกับตัวแปรอัน
เป็นที่สนใจของนักวิจัยอื่นๆอยู่แล้ว 3) เพื่อสร้างแบบจำลองการลดความกังวลในการพูดโดยอาศัย
Rational Emotive Behavioral Therapy (REBT) และ 4) เพื่อหาผลของการใช้แบบจำลองการลด
ความกังวลในการพูด (หวังโมเดล) ต่อความกังวลในการพูดและพฤติกรรมกรพูด

ประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ที่ไม่ได้
เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกจากคณะเศรษฐศาสตร์และการคลังแห่งก๊วยโจ จังหวัดก๊วยโจ ประเทศ
จีน นักศึกษาทั้งหมดจำนวน 240 คนลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นภาษาที่สอง
เป็นวิชาบังคับและนับหน่วยกิต ประชากรทั้งหมดได้รับการตรวจสอบระดับความกังวลในการพูด
ภาษาอังกฤษ นักศึกษา 103 คนได้รับการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลในการพูด
ภาษาอังกฤษ (SA) กับนิสัยเป็นกังวล (TA) ความไม่เต็มใจในการสื่อสาร (UTC) ความสำเร็จในด้าน
ภาษา (LA) ประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง (SSE) ความกล้าเสี่ยงในห้องเรียนภาษา
(LCR) และสมรรถภาพเชิงสังคมในห้องเรียนภาษา (LCS) และนักศึกษา 32 คนเป็นประชากรที่ใช้
ในการทดสอบผลของ แบบจำลองนี้

ผลการวิจัยพบว่า 1) โดยเฉลี่ยผู้เรียนที่มีระดับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษปานกลาง
และผู้เรียนเกินกึ่งหนึ่งมีระดับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษกระจายกันไปในระดับปานกลาง
หรือระดับสูง 2) ระดับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายหญิงไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญ 3) ความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษมีสหสัมพันธ์เชิงบวกกับนิสัยเป็นกังวล (TA)
ความไม่เต็มใจในการสื่อสาร (UTC) และองค์ประกอบหลัก 2 ประการของความไม่เต็มใจในการ
สื่อสาร (คือ UTCA: มิติเสี่ยงการเข้าหา กับ UTCR: มิติรางวัลตอบแทน) และมีสหสัมพันธ์เชิงลบกับ
ความสำเร็จในด้านภาษา (LA) ประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง (SSE) ความกล้าเสี่ยง
ในการห้องเรียนภาษา (LCR) และสมรรถภาพเชิงสังคมในห้องเรียนภาษา (LCS) 4) มิติเสี่ยงการ
เข้าหา (UTCA) ความกล้าเสี่ยงในการห้องเรียนภาษา (LCR) และ ความสำเร็จในด้านภาษา (LA)
สามารถทำนายความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด 5) มิติเสี่ยงการเข้าหา (UTCA)
มีอิทธิพลโดยตรงต่อความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ นิสัยเป็นกังวล (TA) มีอิทธิพลทางอ้อมต่อ

ความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ และความกังวลนี้จะส่งอิทธิพลต่อความกล้าเสี่ยงในการเรียนภาษา (LCR) และสมรรถภาพเชิงสังคมในห้องเรียนภาษา (LCS) อีกโสดหนึ่งด้วย 6) ความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษและความสำเร็จในด้านภาษา (LA) ต่างมีอิทธิพลต่อกัน 7) แบบจำลองการลดความกังวลในการพูด (หวัง โมเดล) สามารถใช้ในการลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษได้ และทำให้พฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น โดยการเพิ่มจำนวนคำทั้งหมดในหน่วยสื่อสาร และ 8) ผลจากการใช้แบบจำลองเพื่อลดความกังวลในการพูดที่พัฒนาโดยนายหวัง (Wang SAR Model) ต่อความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษและพฤติกรรมพูดในกลุ่มนักศึกษาชายหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

TIANJIAN WANG : THE EFFECTS OF A SPEAKING ANXIETY
REDUCTION MODEL ON SPEAKING PERFORMANCE OF EFL
LEARNERS. THESIS ADVISOR : SARIT SRIKHAO, Ph.D., 181 pp.

SPEAKING ANXIETY REDUCTION MODEL/SPEAKING ANXIETY/SPEAKING
PERFORMANCE

The objectives of the study are (1) to examine the extent of speaking anxiety (SA) experienced by students who learn English as a second language, (2) to simultaneously explore the relationships of SA to several other variables of interest to researchers, (3) to develop a speaking anxiety reduction model (Wang SAR Model) based on the Rational Emotive Behavioral Therapy (REBT), and (4) to find out the effects of the Wang SAR Model on SA, as well as on speaking performance.

The participants were the first-year non-English-major undergraduates studying in Guizhou College of Finance and Economics, Guizhou, China. They were all enrolled in the course of English as a second language, which was compulsory and credit-bearing. A total of 240 participants were investigated on their SA, 103 were investigated on the relationships of their SA to their trait anxiety (TA), unwillingness to communicate (UTC), language achievement (LA), English speaking self-efficacy (SSE), language class risk-taking (LCR), as well as language class sociability (LCS), and 32 were involved in an experiment testing the effects of the Wang SAR Model.

The results of statistical analysis showed that (1) the learners experienced a moderate level of SA on an average, and over half of the learners' levels of SA fell in the moderate or high interval in terms of distribution; (2) the mean level and the

distribution of the levels of SA did not differ significantly in terms of gender; (3) SA was positively correlated with TA, UTC, as well as the two principal components of UTC (UTCA: the approach-avoidance dimension; UTCR: the reward dimension), and negatively with LA, SSE, LCR, and LCS; (4) SA could be best predicted by UTCA, LCR, and LA; (5) SA was directly influenced by UTCA, indirectly influenced by TA, and it could further influence LCR, as well as LCS; (6) SA and LA had mutual influences on each other; (7) the Wang SAR Model was capable of reducing SA, and improving speaking performance by increasing the total number of words in communication units; and (8) the effects of the Wang SAR Model on SA and speaking performance did not differ significantly in terms of gender.

School of English

Academic Year 2010

Student's Signature _____

Advisor's Signature _____